

จ้าวหัวใจวัยชน

happy

ดลลภักท

จำหัวใจวัยชน

แต่งโดย กมลภัทร

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-083-0

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2556

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ภรณ์นภา จันทรละออง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

ใครที่เคยประทับใจกับผลงานของ กมลภัทร มาแล้ว คราวนี้ขอชวน
มาลิ้มลองกับกลิ่นอายความรักแบบอบอุ่นที่ยกกันมาทั้งครอบครัวได้ใน
จ้าวหัวใจวัยซน นิยายรักที่จะทำให้คุณต้องอมยิ้มไปกับความน่ารักของ
เจ้าหนูวัยซนที่มาทำตัวเป็นกามเทพน้อยๆ ให้กับผู้ปกครองของตน จะมี
ใครผิดหวังหรือสมหวังบ้าง ไปลุ้นกันในเล่มได้เลยค่ะ

กองบรรณาธิการ

มิถุนายน 2556

Banana

คุยกับผู้เขียน

ผู้เขียนเคยเจอเด็กสาวคนหนึ่งเมื่อตอนที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย เธอเป็นลูกจ้างทำความสะอาดและเปิดร้านอาหารตามสั่งเล็กๆ อยู่ภายในบริเวณหอพักที่ผู้เขียนพักอยู่ เธออายุน้อยกว่าผู้เขียนเสียอีก แต่กลับมีลูกชายโตขนาดเรียนชั้นอนุบาลแล้ว สองแม่ลูกพักอยู่ในเรือนหลังเล็กๆ ที่เจ้าของหอปล่อยให้อยู่และเธอก็เลี้ยงลูกเพียงลำพังคนเดียว

ผู้เขียนไม่ทราบรายละเอียดอะไรเกี่ยวกับพ่อของเด็กเลย แต่เท่าที่สังเกตเห็นนั้น แม่เธอจะไม่ได้ร่ำเรียนสูง แต่เธอก็ไม่เคยดุคำหรือตีลูกแรงๆ เลยสักครั้ง และลูกชายของเธอก็เป็นเด็กน่ารัก อารมณ์ดีช่างพูดช่างเจรจา สองแม่ลูกคู่นี้ทำให้ผู้เขียนได้เห็นมุมมองของชีวิตที่ว่า การที่ครอบครัวขาดสมาชิกคนสำคัญคนใดคนหนึ่งในครอบครัวไป หรือขาดในสิ่งที่ครอบครัวอื่นๆ มีครบบริบูรณ์ก็ไม่ได้หมายความว่าชีวิตจะต้องดำเนินไปอย่างไร ความสุข

ตัวละครใน “จ้าวหัวใจวัยซน” ก็มีองค์ประกอบของครอบครัวที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ แต่สายใยที่มีต่อจ้าวหัวใจตัวเล็กๆ ของกัญญ์วรา และอนุพัทธ์ก็ทำให้คนทั้งสองประคับประคองชีวิตตัวเอง และในขณะเดียวกันก็อุ้มชูเด็กน้อยวัยซนของพวกเขาทั้งคู่ไปด้วย โดยที่ไม่ได้ทำตัวมีปัญหาแต่

อย่างไร ในขณะที่ยังคงอยู่อย่างสุขสันต์ แต่เธอจะตื่นนอนจนมีครอบครัวที่
สมบูรณ์พร้อม มีทั้งพ่อแม่ลูก แต่กลับสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นในบ้านซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า ส่วนตัวละครอย่างชาลินีนั่น ก็เลือกที่จะละทิ้งครอบครัวที่มีเพื่อวิ่ง
ไล่ตามความฝันวัยเยาว์ของตน แต่สุดท้ายเธอก็กลับไม่แน่ใจว่าสิ่งใดกันแน่
ที่มีค่าต่อจิตใจมากกว่ากัน

เรื่องราวของทั้งหมดเชื่อมโยงกันโดยมีพื้นฐานที่อยู่บนความฝัน
และความรัก ความผูกพันต่อคนในครอบครัวเป็นแกนหลัก แต่งแต้มด้วย
ความรักครั้งใหม่ของคุณพ่อคุณแม่ที่เพิ่งเจอพบรักติดตัวไว้คนละลำ

ผู้เขียนหวังว่าผู้อ่านจะสนุกกับนิยายตีพิมพ์เรื่องที่สอง (แต่เป็นอีบุ๊ค
เรื่องที่หก) ของผู้เขียนและขอขอบคุณสำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานา ที่ให้
โอกาสให้ตัวละครในเรื่องได้มาโลดแล่นผ่านสายตาผู้อ่านอีกครั้งในรูปแบบ
ใหม่นี้

กมลภัทร

<http://www.facebook.com/kamolpatclub>

ตอนที่ 1

แผ่นดินไหว!

กัญญ์วราตกใจตื่นขึ้นมา ใจหายวาบจนเกือบจะร้องออกมาเมื่อที่นอนนุ่มสบายของหล่อนไหววบไปมาอย่างรุนแรง แต่เมื่อหันไปมองรอบๆ ตัวก็ต้องแปลกใจ เอ๊ะ! ทำไมข้าวของเครื่องใช้ถึงยังตั้งอยู่กับที่ มีแต่ฟูกที่หล่อนนอนเท่านั้นที่สั่นไหวขึ้นลงราวกับมีปลาอานนท์ขยับตัวอยู่ใต้ฟูก หญิงสาวตั้งสติอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะนึกขึ้นมาได้ถึงสาเหตุที่แท้จริงของการสั่นไหวของเตียง เอาอีกแล้วสินะ จะปล่อยให้นอนเต็มอิมกับเขาบ้างได้ไหมหนอ

เธอรีบลุกพรวดขึ้นมาทันทีก่อนจะคว้าตัวเด็กชายวัยห้าขวบเศษ รูปร่างฟุ้งฟี่ ลงมานอนบนตักของตน ไล่นิ้วมือจิ้มลงไปที่เอวของเด็กน้อย เจ้าตัวเล็กหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นดินพราดๆ เมื่อผู้พี่จี๋เอวยังไม่ยอมหยุด

“อ๊วย! แม่กก ตามเหนื่อยแล้วนะ”

“นี่ๆ อยากมาแก้งแม่ดีนักนะเรา วันนี้วันหยุดแทนที่จะปล่อยให้แม่ได้นอนนานๆ มาปลุกแม่แต่เช้าทำไม นี่แน่ะๆ ต้องจี๋ซะให้เข็ด”

กมन्छหัวเราะแล้วหัวเราะอีกจนต้องหยุดหายใจหอบเพราะเหนื่อย

เต็มที ผู้เป็นแม่จึงยอมหยุด เด็กน้อยร่างป้อมลุกขึ้นนั่ง โบกหน้าอ้วนกลมนั้น
แดงก่ำ ผมหยักศกสีน้ำตาลกระเซอะกระเซิงเพราะแรงดันของเจ้าตัว

ร่างเพรียวของกัญญ์วราแทบจะหงายหลังเมื่อลูกชายโผล่เข้ากอด
เต็มแรง ก่อนจะขยับนิ้วอวบๆ ไปที่เอวของหญิงสาวบ้าง แต่ผู้เป็นแม่ตั้งท่า
รอไว้ก่อนแล้วจึงคว้าตัวพ่อหนูน้อยหันหลังแล้วดึงมานั่งลงบนตักของตน
กอดเด็กน้อยไว้แน่น พลังกตคางลงบนम्मุ่มของลูกชายก่อนจะโยกตัว
ไปมาเรียกเสียงหัวเราะจากกมน์ชได้อีกครั้ง

“แล้วยังไง ทำไมมาปลุกแม่แต่เช้าแบบนี้ ป้านุชไปไหนล่ะ”

“ป้านุชไปตลาดครับ บอกว่าจะไปซื้อปาต่องโก๋กับน้ำเต้าหู้ให้ตาม”

“อ้าว แล้วป้านุชเขาไม่บอกหรือว่าจะซื้ออะไรมาให้แม่”

เด็กน้อยส่ายหน้าดิ๊กแล้วยันกายตัวเองให้ลุกขึ้นมา ร่างจ๋ม่านั้น
หันมาโผล่เข้ากอดคอของกัญญ์วาราก่อนจะพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงใส

“ไม่ได้บอกครับ แต่แม่นกกินกับตามก็ได้”

“ขอบใจจ้ะ ลูกแม่”

หญิงสาวหอมแก้มลูกชายฟอดใหญ่แล้วลูบผมหยักศกคล้ายกับผม
ของหล่อนด้วยความรักที่เปี่ยมล้นต่อเด็กชายที่เปรียบเสมือนเป็นแก้วตา
ดวงใจ

“ตามเอ๋ย เรียกแม่ลงมากินอาหารเช้าเร็วเข้าลูก”

เสียงเรียกของนงนุชดังขึ้นจากชั้นล่าง ทำให้พ่อหนูน้อยผลุนผลัน
ลุกขึ้น แล้วรีบวิ่งออกจากห้องส่งเสียงดังตึงตึงขณะที่พาร่างป้อมๆ นั้นวิ่ง
หน้าตังลงบันไดไป

“ป้านุชครับ ตามมาแล้ว”

“ตาม เบาๆ ลูก เดี่ยวตกบันได”

ตะโกนตามหลังลูกชายไปแล้วกัญญ์วราจึงจัดแจงลุกขึ้นจากเตียง

สองกระจกดูตัวเอง ค่อยๆ ลูบผมสีดำหยักศกที่ชอยสั้นให้เข้าทรงก่อนจะก้าวตามลูกชายลงไปที่โต๊ะอาหาร เด็กชายรูปร่างจ๋ามากำลังนั่งจิ้มปาต่องโก๋กับนมข้นหวานส่งเข้าปาก ส่วนพี่สาวของหล่อนนั้นกำลังเทโจ๊กออกจากถุงลงในชามใหญ่สองชาม ชามเล็กหนึ่งชามที่วางรออยู่บนโต๊ะ

“อ้าว ลงมาพอดีมา นก มากินกันซะให้เรียบร้อย เดี่ยวนักเรียนพี่มาเรียนกันจะไม่สะดวก”

“ขอบคุณค่ะพี่นุช”

กัญญ์วราเดินตรงมานั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ ลูกชาย แม้ว่าจะเป็นเช้าวันเสาร์ซึ่งหล่อนไม่ต้องไปทำงานและกมนัชก็ไม่ต้องไปโรงเรียน แต่นงนุชก็มักจะปลุกสองแม่ลูกให้ลงมารับประทานอาหารแต่เช้า ก่อนที่นักเรียนจะพากันมาเรียนหนังสือ

บ้านเดี่ยวสองชั้นที่พ่อแม่ของทั้งสองซื้อไว้ให้ตั้งแต่เมื่อครั้งที่พี่สาวลงมาเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ นั้น แม้จะไม่ได้กว้างขวางใหญ่โตมากนัก แต่ก็พอจะมีที่ทางแบ่งไว้เพื่อให้กมนัชใช้สอนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นมัธยมปลายได้เป็นสัดส่วน โดยใช้บริเวณโรงรถต่อเติมดัดแปลงเป็นห้องเล็กๆ ตั้งโต๊ะเก้าอี้ให้นักเรียนนั่งได้ร่วมสามสิบคน ก่อนหน้านี้พี่สาวของกัญญ์วราเคยทำงานเป็นครูสอนในโรงเรียนมัธยม แต่เมื่อมีโอกาสได้สอนพิเศษในสถาบันกวดวิชาแห่งหนึ่งก็พบว่ารายได้ดีกว่าสอนประจำในโรงเรียน ไปๆ มาๆ กมนุชก็เลยรับสอนเป็นครูพิเศษตามโรงเรียนมัธยมที่ขาดครูสาขานี้และมีเด็กส่วนหนึ่งที่ตามมาเรียนด้วยที่บ้าน การได้เคยไปใช้ชีวิตอยู่ในประเทศฝรั่งเศสหลังจากจบปริญญาตรีมานานถึงห้าปี ทำให้นงนุชเชี่ยวชาญภาษาฝรั่งเศสมาก และช่วยให้นักเรียนที่มาเรียนด้วยนั้นติดใจ และพากันบอกต่อๆ กันเป็นทอดๆ เย็นวันธรรมดาและวันหยุดเสาร์อาทิตย์แทบทั้งวันจึงมีนักเรียนมาเรียนที่นี้ตลอด

“วันนี้จะพาถูกไปไหนรีเปล่านก”

“ยังไม่รู้เหมือนกันคะพี่นุช งานนุกยังไม่เสร็จเลย แต่เห็นนายตามบอกว่าอยากดูหนังการ์ตูนยอดมนุษย์”

กมลภัทรละมือจากปาท่องเที่ยวที่ตัวเองฉีกเตรียมจะจึมนมชั้นหวานเข้าปาก หันมามองผู้เป็นแม่ด้วยสายตาวิงวอน ร้องตะโกนพร้อมกับทำท่ายอดมนุษย์ทั้งที่ปาท่องเที่ยวก็ยังเต็มปาก

“ตายจริง ตาม เดี่ยวก็ติดคอหรือถูก”

นงนุชปราชญ์หลานชาย ก่อนจะหันไปหยิบแก้วที่ใส่น้ำเต้าหู้ไว้ส่งให้พ่อหนูน้อย มือป้อมๆ เอื้อมไปรับพร้อมกับกล่าวขอบคุณผู้เป็นป้าก่อนจะยกขึ้นมาดื่มอีกๆ

“ช้าๆ ลีตาม เดี่ยวก็สำลักกันพอดี”

พี่สาวซึ่งสูงวัยกว่ากัญญ์วราเกือบสิบปีส่งเสียงเตือนหลานชายอีกครั้งเมื่อเห็นกมลภัทรยกน้ำเต้าหู้ขึ้นดื่มรวดเดียว โดยรูปร่างหน้าตาแล้วนงนุชนั้นดูอ่อนกว่าอายุจริงที่ย่างเข้าปีที่สามสิบแปดแล้ว แต่โดยลักษณะนิสัยนั้นถือได้ว่าเหมาะอย่างยิ่งที่จะเป็นป้าของกมลภัทร

“ไม่ทันแล้วละคะพี่นุช ฟาดเรียบตามเคย”

นงนุชส่ายหน้า สายตาที่มองหลานชายนั้นแม้จะเป็นเชิงปราชญ์อยู่ในที่แต่ใบหน้านั้นยิ้มแย้ม อย่างไรก็ตามเสียก็ดูไม่ลงจริงๆ ยิ่งพ่อเจ้าประคุณทำยิ้มไม่รู้เรื่องรู้ราว ขณะใช้หลังมือเช็ดคราบน้ำเต้าหู้ที่ติดอยู่ที่ริมฝีปาก

เด็กชายร่างป้อมมองซ้ายมองขวาอยู่พักใหญ่ก่อนจะทำหน้าตาตื่น ร้องเสียงดังลั่นบ้าน เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าถึงเวลาของภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องโปรดที่กำลังจะแพร่ภาพทางโทรทัศน์ จึงรีบวิ่งโครมครามขึ้นไปบนบ้านทันที

“ลูกชายเธอนี่จริงๆ เลยนะนก เหลือกำลังรับ หัดปราชญ์ บ้างนะ ถึง

จะดี”

“โอ๊ย! ขนาดพี่นุชยังเอาไม่อยู่แล้วนงจะไปทำอะไรได้ล่ะคะ นายตามนะ กลัวพี่นุชยิ่งกว่านกเสียอีก นกจะห้ามอะไรแต่ละอย่างก็พูดจนอ่อนใจ พี่นุชชะอีกที่ยังพอจะสั่งได้บ้าง”

“ก็เรานะ ไม่รู้จักดูถูกบ้างนะสิ แล้วเจ้าตามจะกลัวได้ยังไงล่ะ”

สองพี่น้องนั่งรับประทานโจ๊กเป็นอาหารเช้าพลางพูดคุยกันถึงเรื่องต่างๆ ก่อนที่กัญญ์วราจะรับหน้าที่เก็บจานชามไปล้างในครัว เพราะใกล้เวลาที่พี่สาวจะต้องสอนเด็กนักเรียนแล้ว นงนุชยืนมองน้องสาวก่อนจะถามขึ้น

“แล้วนี่ต่อมเขาจะมารับลูกกรีปเล่า เย็นนี้”

“ไม่ทราบสิคะพี่นุช ถ้าเกิดเมียใหม่เขาไม่รับเราให้ไปไหนต่อไหนด้วยอีก ก็คงจะมั่งคะ”

“ถ้ายังไม่รักก็ให้ตามเก็บของไว้ก็แล้วกัน ถ้าเกิดเขาไม่มารับ ก็ขับรถพาลานไปหาย่าแทน”

กัญญ์วราทำเสียงบางอย่างในลำคอ นงนุชถอนใจก่อนจะพูดเตือนน้องสาว

“ยังงี้เขาก็เป็นย่าหลานกันนะนง ยังงี้ก็ตัดไม่ตายขายไม่ขาดหรอก”

“คะ แต่นกก็ยังงอยู่จนทุกวันนี้ ว่าคุณพรรณรายเขาเห็นนกเป็นอะไร ตอนที่นงอยู่ที่บ้านนั้นนะคะพี่นุช ตอนแรกนกก็ไม่ค่อยจะเข้าใจหรอก ใ้ภาชิตที่ว่าเกลียดตัวกินไข่ เกลียดปลาไหลกินน้ำแกงนี่ พอมาเจอกับตัวถึงได้รู้ซึ้ง”

“เอาเป็นว่า พาลูกไปเที่ยวแล้วก็พาเขาไปบ้านย่าเลยแล้วกันลองโทร. ถามต่อมเขาดูก่อนก็ได้...เออละ เด็กๆ เริ่มมาแล้วพี่ไปเตรียมการสอนก่อนนะ”

ผู้ที่ยืนล้างจานอยู่ไม่ได้หันไปมองพี่สาว เธอถอนใจอย่างโล่งอก เมื่อไม่มีงูชคอยคะยั้นคะยอและพูดถึงอดีตแม่สามีอีก สำหรับกัญญ์วรา นั้น หากว่าคุณพรรณรายจะมีความสำคัญกับหล่อนอยู่บ้างก็เพราะเป็นผู้หญิงที่กมณัชเรียกว่าย่าเท่านั้น

หลังจากจัดการล้างภาชนะเสร็จสรรพ กัญญ์วาราก็เดินกลับขึ้นไปบนชั้นสอง ค่อยๆ เปิดประตูเข้าไปในห้องนอนของลูกชายซึ่งเป็นห้องเล็กๆ เปิดเชื่อมถึงกันได้ระหว่างห้องของหล่อน เจ้าตัวน้อยนั่งจ้องทีวีตาไม่กะพริบ พร้อมทำท่าทางตามแบบยอดมนุษย์ในภาพยนตร์การ์ตูน

หญิงสาวค่อยๆ หย่อนตัวนั่งลงบนเตียง ลูกชายวัยห้าขวบเศษของหล่อนรู้ได้โดยอัตโนมัติว่ามีใครมานั่งอยู่ด้านหลัง จึงเอนตัวลงมาชบอกของผู้เป็นแม่ แต่ดวงตาและความสนใจทั้งหมดยังอยู่ที่หน้าจอโทรทัศน์ พลังใช้ศรัทธากับตัวของกัญญ์วราไปมาอย่างเอาอกเอาใจ หล่อนลูบศีรษะที่ปกคลุมด้วยผมหยักศกสีน้ำตาลนั้น แล้วบรรจงหอมลงไปกลางกระหม่อมของเจ้าหนูน้อย และด้วยความที่เมื่อคืนทำงานออกแบบเว็บไซต์อยู่หน้าคอมพิวเตอร์จนดึก ทำให้หญิงสาวรู้สึกว่่านั่งตาเริ่มหนัก ก่อนจะผล็อยหลับไปอีกครั้ง

รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่กมณัชมาเขย่าตัวหล่อนไม่เบานัก กัญญ์วารายิ้มให้กับลูกชายทั้งที่ยังลืมตาตื่นไม่เต็มที่นัก เจ้าหนูน้อยมองมาด้วยสายตาวิงวอน

“ไหนแม่นกบอกว่าจะพาตามไปดูหนังงะ”

“การ์ตูนจบแล้วเหรอลูก”

ใบหน้ากลมมนนั้นพยับขึ้นลงแทนคำตอบ หญิงสาวจึงดันตัวขึ้น ก่อนจะจับลูกชายให้ลุกขึ้นตาม

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปอาบน้ำกัน แต่ก่อนอื่น ตามต้องเก็บเสื้อผ้าใส่ กระเป๋าก่อนนะลูก”

“ไปนอนบ้านคุณย่า”

กมन्छต่อคำเสียงใส ปฏิกริยาของลูกชายเมื่อได้ยินว่าจะได้ไปค้าง บ้านของย่านั้นทำให้กัญญ์วราเบาใจไปได้บ้างว่า อย่างน้อยคุณพรรณราย ก็คงไม่ได้รังเกียจหลานจริงๆ และคงไม่ยอมให้สุธิตารังแกลูกของหล่อนแน่ ถ้าลูกชายสามารถเข้าไปอยู่ใกล้ชิดพอกับย่าได้โดยไม่มีปัญหาอะไร ก็ไม่น่าจะมีอะไรที่หล่อนจะต้องหนักใจ

หลังจากจัดแจงช่วยลูกชายเก็บข้าวของใส่กระเป๋าแล้วก็พากันไป อาบน้ำอาบท่า กัญญ์วราแต่งตัวให้ลูกชายด้วยเสื้อเชิ้ตสีฟ้าสดใส่กับกางเกง ขาสีส่วนสีดำ ส่วนตัวหล่อนเองนั้นสวมเสื้อยืดสีขาว ก่อนจะสวมเสื้อคลุม สีน้ำเงินเข้มเข้ากันกับสีกางเกงยีนของตนเอง พลองมองสำรวจตัวเองผ่าน กระจก ภาพที่ปรากฏเป็นภาพของหญิงสาวที่แต่งหน้าอ่อนๆ ใบหน้าเป็น รูปหัวใจ ดวงตาวาววรี นัยน์ตาสีดำสนิท จมูกสั้น ปากบางรูปกระชับแต่มี ด้วยสีชมพูอ่อน เส้นผมหยักศกตัดสั้นดูทะมัดทะแมง เนื่องจากกัญญ์วรา ไม่ชอบใช้เวลาในการแต่งตัวและแต่งหน้าทำผมมากนัก

“แม่นกของตามสวยจัง”

“ตามลูกแม่ก็หล่อที่สุด รับรองว่าเดินไปไหนสาวๆ ต้องมองกันเกรียว”

กัญญ์วราหัวเราะ พลองยื่นมือไปบีบแก้มลูกชายเบาๆ ก่อนจะ ชักชวนกันเดินลงไปชั้นล่าง นงนุชกำลังเปิดประตูที่เชื่อมระหว่างห้องที่ใช้ สอนหนังสือกับโถงหน้าบ้านเข้ามาพอดี

“จะไปเที่ยวกันแล้วหรอจ๊ะ ให้ป้าไปด้วยคนได้ไหม”

“ได้สิครับ ป้าหนูไปด้วย ตามจะได้มีสปอนเซอร์เพิ่มขึ้นมาอีกคน”

“แหม เรายี่มันร้ายนักนะ ป้าพักแค่ชั่วโม่งเดียว เดี่ยวมีสอนต่ออีก

“จะไปกับแม่เขาสองคนเถอะ แล้ววันนี้ไปค้างบ้านย่า อย่าดื้อกับย่ากับพ่อ
เขานะลูก”

นางนุชกำชับหลานชายก่อนจะย่อตัวลงแล้วคว่ำร่างนั้นมากอดและ
หอมฟอดใหญ่ เจ้าตัวน้อยหัวเราะคิกคักเพราะสัมผัสที่แสบ แขนอวบอ้วน
นั้นโอบคอผู้เป็นป้าแล้วหอมแก้มซ้ายที่ขวาที่เป็นการตอบแทน นางนุชพิมพ์
ในลำคอแสดงให้เห็นว่าชื่นใจที่หลานชายหอม ก่อนจะดันตัวกมน์ขให้ไป
สวมรองเท้า ส่วนตัวเองแอบกระซิบกับน้องสาว

“เราด้วยนะนก อย่าไปกวนอารมณ์คุณพรรณรายเขาให้มากนักละ”

“ถ้าจะให้เตือนกันจริงๆ พี่นุชไปเตือนคุณเขาดีกว่า อย่ามาเตือน
นกเลย อุตส่าห์ลาออกจากการเป็นสะใภ้แล้วแทนที่เขาจะดีใจ ทำไมถึง
ได้คอยแหวะ คอยกัดทุกทีที่มีโอกาสก็ไม่รู้ สงสัยจะทำเวรทำกรรมกับเขา
มาเยอะนะคะพี่นุช ชาตินี้นกเลยต้องมาชดใช้ให้เขา”

“ยังงั้นเขาก็เป็นผู้ใหญ่ เป็นย่าของนายตาม จะไปเถียงเขาฉอดๆ
ต่อหน้านายตามเหมือนสมัยก่อนโน้นมันไม่ได้นะ ลูกโตแล้ว เรานะต้อง
เป็นตัวอย่างที่ดีของลูก รู้ไหม”

“เจ้าคะ คุณพี่สาว”

กัญญ์วรารับคำอย่างเสียมิได้ ไม่ใช่ว่าไม่อยากจะเชื่อฟังพี่สาว แต่
ไม่อยากจะยอมแพ้คุณพรรณรายเสียมากกว่า ชอบนักเวลาได้โต้คารมกับ
อดีตแม่สามีและเห็นอีกฝ่ายตัวสั่นด้วยความโกรธที่หล่อนไม่ยอมลดราวา
ศอกให้ ถ้าหากว่าหล่อนเป็นฝ่ายกระทำตามที่พวกเขาว่าจริง หล่อนจะไม่
ว่าอะไรสักคำ แต่นี่อีกฝ่ายมักจะคอยจ้องประชดประชัน ว่าหล่อนอย่าง
นั้นอย่างนี้ตลอดเวลาที่เจอ เรื่องจะให้ยอมแม่ผัวเหมือนนางเอกในละคร
ไทยเห็นทีจะไม่ใช่กัญญ์วรารเสียละ

“แม่นก ตามใส่รองเท้าเสร็จแล้ว”

“จ๋า ไปได้แล้วละ เดี่ยวป้านุชของตามจะร้องไห้เพราะไม่ได้ไปเที่ยวด้วย”

“ป้านุชเขาไม่ร้องหรือครับแม่นก ป้านุชเขาโตแล้ว”

สองพี่น้องยิ้มให้กับความช่างพูดช่างจาของกมนัช นงนุชพยักพเปิดให้น้องสาวรีบพาลูกชายออกไปเที่ยวกันเสียที ผู้เป็นน้องจึงเดินไปหยิบรองเท้าจากในตู้มาสวมแล้วจูงลูกชายตรงไปที่รถ เด็กนักเรียนกลุ่มหนึ่งที่กำลังยืนรอเพื่อนๆ อยู่หน้าบ้านหันมาทักทายทั้งกัญญ์วราและกมนัช โดยที่เจ้าตัวเล็กดูเหมือนจะได้รับความสนใจจากนักเรียนของนงนุชเป็นอย่างดี เด็กนักเรียนหญิงคนหนึ่งยื่นถุงขนมที่มีขนมเหลืออยู่เกือบเต็มถุงให้กับเด็กชายร่างป้อม เจ้าหนูน้อยยกมือไหว้ขอบคุณแล้ววิ่งอ้าวไปรอผู้เป็นแม่ที่รถ ซึ่งต้องไปจอดที่สนามหญ้าแทน เพราะส่วนที่เป็นที่จอดรถนั้นถูกดัดแปลงทำเป็นห้องเรียนไปเสียแล้ว

“แม่นก เร็วๆ เข้าเดี๋ยวไปดูหนังไม่ทัน”

“ใจร้อนจริง นี่แม่ออกไปหาตามอยู่นี่ไง”

“เฮ้อ...ตกลงนี้มีลูกชาย หรือว่ามีเจ้านายกันแน่ะเนี่ยกัญญ์วรา” ดวงตาสีน้ำตาลที่มองมา ทำให้ใจกระหวัดไปถึงผู้ที่แต่งงานอยู่กินกันมาร่วมสามปี กมนัชมีดวงตาที่เหมือนพ่อจนต้องยอมรับว่าเธอหงุดหงิดอยู่บ้างที่รู้สึกเหมือนกับมองตาอดีตสามีทุกครั้งที่อยู่ต่อหน้าลูก

“เออละ ไปได้แล้วจ๊ะ คนเก่งของแม่”

หอมแก้มลูกชายอีกหนึ่งทีก่อนจะติดเครื่องรถยนต์ออกจากบ้าน โดยมีเด็กนักเรียนชายที่มาเรียนหนังสือช่วยเปิดปิดประตูรั้วให้เสร็จสรรพ

“วันนี้พ่อต้อมไม่มารับตามหรือครับ ทำไมแม่นกต้องไปส่งด้วย”

“แม่อีกไม่รู้เหมือนกัน ไม่เห็นพ่อเขาโทร. มาบอกแม่ว่ายังงั้นนา ไหนๆ แม่ออกไปเที่ยวแล้วเดี๋ยวแม่พาตามไปส่งบ้านคุณย่าเลยจะเป็นไรไป

ละจ๊ะ”

เจ้าหนูน้อยพยักหน้าหงิกๆ แล้วหยิบขนมในถุงขึ้นมาเคี้ยวแก้มตุ้ย ก่อนจะส่งขนมอีกชิ้นหนึ่งเข้าปากผู้เป็นแม่ ซึ่งกำลังนั่งคิดถึงผู้ให้กำเนิดอีก คนของเด็กชายร่างป้อม ‘พร้อมพงศ์’ ผู้ชายที่ทำให้หล่อนตัดสินใจแต่งงาน อย่างรวดเร็วทั้งๆ ที่เพิ่งเรียนจบ ก็ญญ์วราว่าจะรอให้ตัวเองพร้อมกว่านี้ เพื่อจะได้ปรับตัวให้เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น หรืออย่างน้อยก็เรียนรู้ชีวิตให้มากกว่านี้ ก่อนจะตัดสินใจแต่งงาน ไม่อย่างนั้นเรื่องของหล่อนกับพร้อมพงศ์ อาจจะไม่ต้องมาลงเอยอย่างนี้ก็ได้ นี่สินะ เขาถึงว่ากันว่า ความรักทำให้ คนตาบอด

หญิงสาวเลี้ยวรถเข้าไปจอดภายในที่จอดรถของห้างสรรพสินค้า ที่มีรถจอดเต็มเกือบทุกชั้นเนื่องจากเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ กว่าจะวนหา ที่จอดได้ก็เล่นเอาเหนื่อย ดีที่เจ้าตัวเล็กที่นั่งมาข้างๆ คอยจ้อไม่หยุด ความ รื่นรมย์จากการได้ฟังเสียงลูกชายคุยฟุ้งเรื่องโน้นเรื่องนี้จึงช่วยคลายความ เบื่อหน่ายไปได้มาก พอจอดรถได้เจ้าตัวเล็กก็ร้องขึ้นมาทันที

“แม่นก ตามหิวข้าว”

“ไหนบอกให้แม่รีบมาเพราะกลัวดูหนังไม่ทันไง ตกลงจะมาดูหนัง หรือว่ามากินข้าว”

ผู้เป็นแม่แห่ย์ มองนาฬิกาแล้วคิดคำนวณในใจว่า หากเข้าไปดูหนัง กันก่อนจะทำให้เลยเวลาอาหารกลางวันไปมาก

“ตามหิว กินข้าวก่อนแล้วค่อยดูหนังนะครั้นแม่นก”

หญิงสาวทำท่าคิดอยู่นาน กมนัชจึงเขย่าแขนผู้เป็นแม่อย่างรบเร้า ก็ญญ์วราจึงยอมพยักหน้าตอบตกลง ก่อนจะลงจากรถเดินจูงลูกชายเข้าไปภายในห้างสรรพสินค้า

เธอ...แยกทางกับสามี เพราะทริฐและความไม่เข้าใจ

จนทำให้มีมือที่สามเข้ามาแทรกกลาง

เขา...แยกทางกับภรรยา เพราะต้องการปล่อยให้เธอ

ไปตามหาความฝันของตัวเอง

ลูก เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้เธอและเขามีแรงก้าวต่อไปข้างหน้า

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเจ้าหนูน้อยวัยซน รื้อานทำตัวเป็นแม่สื่อแม่ชัก

ให้เธอกับเขาร่วมกันสร้าง “ครอบครัว” ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-083-0

9 786163 120830

www.happybanana-online.com

ILLUST : กรรณิกา จันทรละออง